

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych.

Zeszyt XXXIII. — Wydany i rozesłany dnia 3 sierpnia 1871.

77.

Ustawa z dnia 21 lipca 1871, o urządzeniu i zakresie działania władz górniczych.

Za zgodą obu izb rady państwa widzę się spowodowanym rozporządzić co następuje:

§. 1.

Do wykonywania ustawy górniczej i pielęgnowania górnictwa stosownie do zasad gospodarstwa narodowego istnieją:

- a) urzędnicy rewiowi,
- b) starostwa górnicze,
- c) ministerstwo rolnictwa.

Jako organa pomocnicze władz górniczych mają być ustanowieni egzaminowani i przysięgli inżynierowie (miernicy) górnicy.

§. 2.

Urzędnicy rewiowi stanowią pierwszą instancję we wszystkich sprawach górniczych, które nie są przydzielone starostwom górniczym, lub ustawą górniczą powszechną zastrzeżone ministerstwu.

Nadto urzędnicy rewiowi obowiązani są na żądanie starostwa górnego przeprowadzać potrzebne dochodzenia nawet w sprawach temuż starostwu górnemu przydzielonych, i wykonywać wyroki władz górniczych.

§. 3.

Do wytyczania miar górniczych, do odnawiania znaków granicznych i do oznaczania granicy w kopalniach (§§. 64, 67, 68, 198 ust. górn. pow.) mają być zwyczajnie używani inżynierowie (miernicy) górnicy.

Na wniosek interesowanych przedsiębiorców górniczych i inne także pomiary mogą być poruczone inżynierom górnym.

§. 4.

Do starostw górniczych należy w 1 instancji:

1. Pozwalanie zaprowadzenia okręgów górniczych (§. 11 ust. górn. pow.),
(Polnisch.)

2. nadawanie miar górniczych, zabytków i miar odkrytych, jakoteż nadawanie koncesji na zakłady pomoenie, tudzież przedsiębranie dochodzeń co do nadawania koncesji na główne otworzeliny czyli sztolnie rewirowe (§§. 40, 57—68, 71—89, 91—97 ust. górn. pow.);

3. pozwalanie na łączenie miar górniczych i pól górniczych oddzielnie nadanych (§§. 112—114 ust. górn. pow.);

4. pozwalanie na podział miary górniczej pojedynczej (§§. 115—116 ust. górn. pow.);

5. nadawanie wód zaskórnich (§. 129 ust. górn. pow.);

6. orzekanie co do rozeigłości i wykonywania praw połączonych z nadaniem kopalni i współdziałanie z innymi władzami w tym kierunku (§. 132 ust. górn. pow.);

7. pozwalanie na podział hipoteczny własności górniczej z udziałów się składającej poniżej szesnastej części całości (§. 135 ust. górn. pow.);

8. zatwierdzanie ugód spółek górniczych i dokumentów sporządzanych przy zawiązywaniu się gwarectw (§§. 136—143 ust. górn. pow.);

9. sprawdzanie pełnomocnictw dyrektorów gwareckich i orzekanie w tym względzie (§§. 145—147 ust. górn. pow.);

10. zarządzanie nadzwyczajnych zgromadzeń gwarków, tudzież wydelegowanie komisarza do interweniowania na zgromadzeniach gwarków (§. 149 ust. górn. pow.);

11. pozwalanie na rozwiązywanie gwarectwa lub sprzedaż majątku zakładowego w razie gdyby się na to nie wszyscy właściciele udziałów zgadzali (§. 155 ust. górn. pow.);

12. stosowanie przepisów o gwarectwach zawartych w ustawie górniczej powszechniej do gwarectw już dawniej istniejących (§. 168 ust. góra. pow.);

13. potwierdzanie postanowień odnoszących się do robót górniczych około miar odkrytych (§. 176 ust. górn. pow.);

14. orzekanie co do obowiązku służebności i granie tejże jeżeli interesowani zgodzi się nie mogą (§. 194 ust. górn. pow.);

15. pozwalanie na łączenie się kilku bractw górniczych i zatwierdzanie statutów bractw (§§. 210—212 ust. górn. pow.);

16. wydawanie wyroków karzących w przestępstwach przeciwko ustawie górniczej (§§. 224, 228, 235—250 ust. górn. pow.);

17. rozstrzyganie we wszystkich sprawach spornych pomiędzy stronami, o ile te nie należą do sądów;

18. czynność urzędowa jako władzy górniczej przy odbieraniu lub wygasaniu upoważnień do wykonywania górnictwa (§§. 253, 255—257, 259—265 ust. górn. pow.).

Nadto do starostw górniczych należy nadzór i władza porządkowa karna nad urzędnikami rewirowymi.

Jako okręgi władz górniczych wspomnione w §§. 148, 150 i 188 ustawy górniczej powszechniej z dnia 23 maja 1854 uważać należy okręgi starostw górniczych.

§. 5.

Podania w sprawach, należących do zakresu działania urzędnika rewirowego, wnosić należy zawsze do urzędnika rewirowego.

Wszelkie inne podania, z wyjątkiem prośb o nadanie i koncesję, można wnosić albo do starostwa górniczego albo do urzędnika rewirowego, jeżeli ustała lub osobne rozporządzenie urzędowe nie przepisuje do której władz podanie takie wnieść należy.

Prośby o nadania i koncesje podawać należy do starostwa górniczego.

§. 6.

Podania do urzędnika rewiowego wnosić należy na piśmie. Jeżeli jednak urzędnik rewiowy lub jego zastępca jest obecny w siedzibie urzędu, prośby, których załatwienie wchodzi w zakres działania urzędnika rewiowego mogą być i ustnie podane do protokołu (§. 226 ust. górn. pow.).

Prośby o nadania i koncesje podawać należy zawsze na piśmie.

Gdy się podaje prośbę o wyłączność poszukiwania górniczego albo też o nadanie lub koncesję wolno żądać potwierdzenia daty wniesienia prośby.

§. 7.

Przeciwko rozporządzeniom urzędnika rewiowego można założyć rekurs do starostwa górniczego.

Przeciwko orzeczeniom starostwa górniczego, w pierwszej instancji wydanym, można założyć rekurs do ministerstwa. Przeciwko orzeczeniom starostwa górniczego wydanym w drugiej instancji, nie można zakładać rekursu.

§. 8.

Okręgi i siedziby urzędników rewiowych wyznacza minister rolnictwa w drodze rozporządzenia.

§. 9.

Starostwa górniece mają siedziby:

- a) w Pradze, dla królestwa czeskiego;
- b) w Wiedniu dla arcyksięstwa austriackiego poniżej i powyżej Anisy, księstwa salzburgskiego, margrabstwa morawskiego, księstwa górnego i dolnego Śląska i księstwa Bukowiny;
- c) w Celowcu dla księstwa Styrii, uksiążeconego hrabstwa Tyrolu i krainy Voralberg, księstwa Karynty, księstwa Krainy, miasta Tryestu i jego okręgu, dla uksiążeconego hrabstwa Gorycy i Gradyski i margrabstwa Istryi, tudzież dla królestwa Dalmacji;
- d) w Krakowie dla królestwa Galicji i Lodomeryi z księstwami Oświecimskiem i Zatorskim, tudzież dla Wielkiego księstwa Krakowskiego.

§. 10.

Kategorie i płace służbowe wszystkich przy władzach górniczych posady mających, uwidocznione są w dołączonym tu wzorze składu osobowego i płac.

§. 11.

Urzędnicy rewiowi nie mają zwyczajnie żadnej, stale zamianowanej służby pomocniczej.

§. 12.

Urzędnikom rewiowym będą asygnowane odpowiednie kwoty ryczałtowe na opłeganie wydatków urzędowych i kancelaryjnych, tudzież na pokrycie kosztów podróży, usługi i pisania jeżeli wyjątkowo nie są używane do tych czynności osoby stale zamianowane.

Jeżeli urzędnikowi rewirowemu nie wyznaczono lokalu na biuro, powinien otrzymać także kwotę ryczałtową na najem takowego lokalu.

§. 13.

Starostwa górniece składają się z starosty górniezego, lub jego zastępcy, z referenta, urzędnika pomocniczego tudzież z urzędników kancelaryjnych i służb w odpowiedniej ilości.

§. 14.

W starostwach górnicznych i w ministerstwie rolnictwa sprawy stron odnoszące się do spraw górnictwa rozstrzygane będą na podstawie uchwał kolejnych zapadłych większością głosów.

W ministerstwie rolnictwa ma być ustanowiony do takich spraw stał senat ze znawców złożony.

§. 15.

W drodze rozporządzenia wydana będzie instrukcja która urządzi sposób postępowania starostw górniczych i urzędników rewiowych a oraz zawierać będzie postanowienia o ustanawianiu inżynierów górniczych.

§. 16.

Mianowanie starostów górniczych i nadradców górniczych zastrzeżone jest cesarzowi.

Mianowanie innych urzędników i wyznaczanie wszystkim urzędnikom miejsc urzędowania należy do ministra rolnictwa.

Obsadzanie posad służących urzędowych porucza się starostwom powiatowym.

§. 17.

Wszyscy umieszczeni na posadach tej samej kategorii tworzą etat rzeczywisty z prawem stopniowego posuwania się w obrębie tego składu osobowego.

§. 18.

Służby urzędowi otrzymują pomieszkanie w naturze i mundur.

W starostwach górniczych i inni na posadach umieszczeni otrzymują relutum na pomieszkanie.

§. 19.

Przy przenoszeniu na emeryturę urzędników górniczych, którzy odbyli przepisane nauki prawnicze i górnicze, policzony im będzie do czasu służby czas trwania nauk górniczych, ale tylko o tyle, o ile odpowiadał przepisanemu planowi nauk.

§. 20.

Dopóki z dotychczasowego składu osobowego władz górniczych pozostawać będą urzędnicy kancelaryjni lub służby, którzy nie zostali umieszczeni przy władzach górniczych zreorganizowanych podług niniejszej ustawy, minister może ich przydzielać urzędnikom rewiowym z ich teraźniejszymi płacami, ale z ściągnięciem kwot ryczałtowych wyznaczonych na czynności im poruczyć się mające.

§. 21.

Urzędnicy, którzy przy pierwszym obsadzeniu posad służbowych w nowym ustroju umieszczeni będą na posadach z mniejszym stopniem, lub z mniejszą płacą, zatrzymają swój stopień i pobierać będą dodatki osobiste aż do wyrównania ich teraźniejszej płacy; dodatki te w razie przeniesienia na emeryturę będą policzone, lecz miarę posuwania się na wyższe stopnie płacy, będą ściągane.

§. 22.

Czas wejścia w życie nowo urządzonych starostw górniczych i urzędników rewiowych ogłoszony będzie w drodze rozporządzenia. Z rozpoczęciem zaś ich działalności §§. 225 i 230 ust. górn. pow. z dnia 23 maja 1854 Dz. u. p. Nr. 146, tudzież rozporządzenie cesarskie z dnia 13 września 1858 Dz. u. p. Nr. 157, wyjdą z mocą obowiązującej.

§. 23.

Wykonanie tej ustawy porucza się ministrowi rolnictwa.

Laxenburg, dnia 21 lipca 1871.

Franciszek Józef r. w.

Hohenwart r. w.

Schäffle r. w.

Dodatek.

Wzór składu osobowego i płac.

Kategoria służby	Klasa dyet	Placa złotych wal. austr.	Relutum na pomieszczenie przy starostwach górniczych	Uwaga
A.				
Do służby konceptowej i wykonawczej:				
Starosta górniczy	V	4.000	600	Tudzież pomieszczenie w naturze lub relutum na pomieszczenie.
Nadraadca górniczy	VI	3.000	300	
Radea górnictwa (referent)	VII	2.500, 2.300	400	
Urzedniczy rewirów	Nadkomisarz górnictwa	1.800, 1.600	—	
	Komisarz górnictwa	1.400, 1.200	300	
	Adjunkt	1.000, 800, 600	—	
Elew górnictwa	XI	500	—	Jako adjutum.
B.				
Do służby kancelaryjnej:				
Oficerka	X	1.000, 900	200	
Kancelista	XI	700, 600	150	
C.				
Służba:				
Sługa urzędowy		400, 300	100	Tudzież pomieszczenie w naturze, lub relutum na pomieszczenie i mundur.

78.

Ogłoszenie ministerstwa handlu z dnia 28 lipca 1871,

względem wygaśnięcia koncesji na kolej żelazną parową z Uścia nad Łabą (Aussig) do Lipy czeskiej a ztąd na Zakupy (Reichsstadt), Nimoń (Niemes), Czeski Dąb do Hodkowic (Liebenau).

Ponieważ koncesja na budowę i ruch kolej żelaznej parowej z Uścia nad Łabą do Lipy czeskiej a ztąd na Zakupy, Nimoń, Czeski Dąb do Hodkowic, udzielona dokumentem koncesji z dnia 16 listopada 1865 Dz. u. p. Nr. 63 z roku 1868 panom Edmundowi Hr. Hartig, Edmundowi księciu Clary-Aldringen, Fryderykowi Hr. Westphalen, Dr. Franciszkowi Stradal, Karolowi Wolfram, Hermanowi Adam, Dr. Augustowi Stradal, Franciszkowi Schmidt, Leopoldowi Reichelt, Jozefowi Lippmannu, Antoniemu Zink, Emanuelowi Sommer, Mikołajowi P. Leader i Jerzemu Ryszardowi Griffith nie została wykonana, przeto stosownie do najwyższego postanowienia z dnia 21 lipca 1871, w myśl §. 4 powyższego dokumentu koncesji, uznaje się ją jako wygasłą z powodu niedotrzymania terminów budowy, koncesją przepisanych.

Schäffle r. w.